

Sygn. akt II Ca 590/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w osobie: **SSO Malgorzata Klesyk**

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 sierpnia 2016 roku sprawy

z powództwa (...) Sp. z o. o. w G.

przeciwko T. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 10 listopada 2015 roku, sygn. akt I C 130/15 upr.

zmienia zaskarżony wyrok w pkt I (pierwszym) w ten sposób, że odsetki ustawowe od kwoty 23,15 złotych zasądza od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, zamiast od 30 października 2014 roku do dnia zapłaty, a odsetki umowne od kwoty 1 790 złotych zasądza w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, z tym, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne, zamiast od 30 października 2014 roku do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałej części, oddala apelację w pozostałym zakresie.

Zarządzenie/ odpis doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej.

II Ca 590/16 upr

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie sygn I C 130/15 Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od pozwanej T. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 1.833,15 zł z każdorazowymi odsetkami ustawowymi od kwoty 23,15 zł od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.790,00 zł od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30, 38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana T. S., zaskarżając go w całości. Zarzuciła poczynienie przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść polegających na przyjęciu, że strona pozwana zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.833,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami umownymi pomimo, że ze zgromadzonych w sprawie dokumentów nie wynika, aby pozwana zobowiązania była do zapłaty wskazanej kwoty.

Mając powyższe na uwadze pozwana wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej zasługuje na częściowe uwzględnienie i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ustalenia daty początkowej naliczania odsetek ustawowych i umownych od kwoty należności głównej. W pozostałym zakresie jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy za zasadny uznał zarzut pozwanej, że powód nie przedstawił pewnego dowodu na to, że roszczenie powoda było wymagalne w dniu 25 września 2014 roku, tj. po upływie 30 dni od złożenia pismem z dnia 19 sierpnia 2014 roku oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki.

Z akt sprawy wynika, że powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zawarł z pozwaną T. S. umowę pożyczki na okres od 10 kwietnia 2014 roku do 10 kwietnia 2015 roku, zaś pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić pożyczkę w 12 miesięcznych równych ratach w wysokości po 179,00 zł (k. 26-27). Trzeba przy tym wyjaśnić, że ostatecznym terminem wykonania tego zobowiązania jest termin płatności ostatniej raty związany z końcowym dniem okresu, na który została udzielona pożyczka. Termin ten wyznacza granicę czasową, do której najpóźniej świadczenie przez skarżącą powinno być spełnione. Po upływie okresu, na który została udzielona pożyczka, powód uzyskuje więc możliwość żądania od niej wykonania całości zobowiązania, a pozwana obowiązana jest to żądanie spełnić, zaś wcześniej wymagalne są poszczególne raty. Z dniem wygaśnięcia umowy pożyczki staje się więc wymagalna całość należności wynikających z pożyczki, których pożyczkobiorca nie uregulował, wraz z należnymi odsetkami.

Zgodnie zaś z § 6 ust 1 umowy pożyczki powód miał prawo do wypowiedzenia umowy z 30 dniowym terminem wypowiedzenia w przypadku stwierdzenia, że pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach umownych pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim bezskutecznym listowym wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Powód przedłożył odpisy skierowanego do skarżącej ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty datowanego na dzień 19 sierpnia 2014 roku wraz z wypowiedzeniem umowy z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia (k. 33, 34). Załączył do akt jednak tylko wykaz listów poleconych nadanych na placówce nadawczej w (...) w dniu 19 sierpnia 2014 roku, z którego to wykazu wynika, że pod pozycją 159 odnotowano nadanie przesyłki dla pozwanej (k. 35). Jednakże brak jest w aktach dowodu doręczenia w/w przesyłki skarżącej, co uniemożliwia przyjęcie, iż skutecznie wypowiedziano umowę. Dowód nadania przesyłki nie jest równoważny dowodowi jej doręczenia. Sąd Rejonowy zasądzając odsetki ustawowe od dnia 30 października 2014 roku, a więc od dnia wniesienia pozwu dokonał tego nieprawidłowo, albowiem niewątpliwie w tym dniu umowa pożyczki obowiązywała i roszczenie w tej dacie nie było w całości jeszcze wymagalne. Z uwagi na brak w aktach sprawy dowodu doręczenia wypowiedzenia niniejszej umowy pożyczki, Sąd Okręgowy uznał, iż wypowiedzenie zostało dokonane poprzez doręczenie odpisu nakazu zapłaty z dnia 18 listopada 2014 roku wraz z odpisem pozwu tj. w dniu 6 listopada 2014 r. (k. 14). W tej dacie pozwana niewątpliwie powzięła wiadomość o wypowiedzeniu umowy pożyczki, a zatem 30 – dniowy termin wypowiedzenia upłynął w dniu 6 grudnia 2014 roku i w tej dacie wypowiedzenie stało się skuteczne co było jednoznaczne z powstaniem po stronie pozwanej obowiązku natychmiastowej spłaty całej wymaganej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi.

Sąd Rejonowy zasądzając odsetki umowne od dnia wniesienia pozwu powołał się na § 6 ust 2 i 3 umowy oraz art. 359 k.c. Strony w umowie ustaliły, że powód ma prawo naliczania odsetek karnych za opóźnienie w zapłacie wszelkich kwot po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy (§ 6 ust 2). Jeżeli roszczenie o zapłatę kwoty głównej stało się wymagalne w dniu 6 grudnia 2014 roku, to od tej daty należało zasądzić odsetki umowne i ustawowe. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego została określona w § 6 ust 3 umowy pożyczki i równa się czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Podkreślić jednak należy, że nowelizacja kodeksu cywilnego, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. wprowadziła rozróżnienie stóp odsetek maksymalnych wynikających z czynności prawnych (art. 359 k.c.) i odsetek maksymalnych za opóźnienie (art. 481 § 2¹ k.c.). Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c., należało dokonać zmiany zaskarżonego orzeczenia w punkcie I (pierwszym) w zakresie początkowej daty naliczenia odsetek ustawowych w ten sposób, że odsetki ustawowe

od kwoty 23,15 złotych zasądzić od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, zamiast 30 października 2014 roku do dnia zapłaty, a odsetki umowne od kwoty 1.790 złotych zasądzić w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP o dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, z tym, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku w wysokości nie większej niż odsetki maksymalne, zamiast od 30 października 2014 roku do dnia zapłaty, o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanej podlega oddaleniu.

Chybiony jest zarzut pozwanej, iż powód w toku sprawy nie zdołał udowodnić wysokości dochodzonego roszczenia. Podniesiony przez skarżącą zarzut sprowadza się w istocie do gołosłownej próby zakwestionowania ustalonej przez Sąd I instancji wysokości zadłużenia, tylko na tej podstawie, że skarżąca tę okoliczność kwestionuje. Wskazać należy, iż w procesie cywilnym obowiązuje zasada kontrydiktoryjności oraz zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 k.p.c. i 217 k.p.c.). Nie ulega wątpliwości, że na pozwanej spoczywał obowiązek spłaty zaciągniętej pożyczki. Obowiązku tego zresztą pozwana nie kwestionowała. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń w zakresie wysokości zadłużenia uwzględnił dokumenty przedłożone przez powoda, w szczególności zawartą umowę pożyczki. Pozwana nie podjęła w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty rzeczowego zadłużenia. W toku postępowania nie stawiała się na trzech kolejnych wyznaczonych terminach rozpraw (k. 52, 59,64), jak również do zamknięcia rozprawy nie złożyła żadnego pisma procesowego, w którym przedstawiłaby swoje twierdzenia, nie zdołała zaoferować żadnych konkretnych środków dowodowych na okoliczność, że ustalone przez powoda zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Dlatego też Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że fakt zawarcia umowy pożyczki i uiszczenie tytułem jej spłaty kwoty 358,00 zł zostały przez nią przyznane w oparciu o treść art. 230 k.p.c.

Z przedstawionych wyżej względów apelacja pozwanej okazała się niezasadna w dalej idącym zakresie, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

(...)